

Lituanistinė šeimų stovykla - nauja lietuviškos kultūros tradicija Italijoje

Jau antrus metus iš eilės Italijoje vykstanti lituanistinė šeimų stovykla tampa gražia lietuviškos kultūros tradicija, suburiančia šeimas iš įvairių šalies kampelių. Nors nuo Lietuvos skiria tūkstančiai kilometrų, dalyviai čia susitinka ne tik tam, kad vaikai girdėtų lietuvių kalbą, bet ir kad visi drauge puoselėtų lietuviškas tradicijas, kultūrą, vertybes. Šių metų stovyklos tema - „Čiurlionio jūra“ - pasirinkta minint 150-ąsias Mikalojaus Konstantino Čiurlionio gimimo metines.

Beatričė Valiukevičiūtė | ITLIETUVIAI.LT

Tiltas per Čiurlionio jūrą

2025-ieji Lietuvoje paskelbti M. K. Čiurlionio metais, minint 150-ąsias garsaus menininko gimimo metines. Lituanistinės šeimų stovyklos tema „Čiurlionio jūra“, įkvėpta menininko kūrybos, šiomet įgavo dar gilesnę prasmę. M. K. Čiurlionio jūra, aprėpianti visą pasaulį, tapo metafora šios stovyklos dvasiai, kurios ašis - kūryba ir bendrystė.

Italijos lietuvių bendruomenės pirmininkė, Virtualios ir kontaktinės lituanistinės Italijos mokyklos (VKLIM) bendraįkūrėja ir viena iš stovyklos organizatorių Elzė Simonkevičiūtė-Di Meglio pasakoja, kad kiekvienais metais

siekiama rasti sąsają su Lietuva, o šiemet, kai mūsų šalis mini M. K. Čiurlionio metus, idėja kilo ilgai negalvojant. Buvimas prie jūros, Čiurlionio kūrybos motyvai ir noras jungtis su tėvyne susiliejo į vieną simbolinę temą – „Čiurlionio jūra“, tapusia tiltu tarp Italijos lietuvių ir Lietuvos.

„Norėjosi, kad vaikai ne tik girdėtų lietuvių kalbą, bet ir prisiliestų prie mūsų genijaus – Čiurlionio darbų“, – sako E. Di Meglio.

Persipynė muzikos ir gamtos garsai

Ieškant sąsajos ir stengiantis atrasti tiltą su Lietuva, pasitelkiant aktyvias, kūrybingas ir interaktyvias veiklas, šių metų stovykloje buvo gilinamasi į savęs pažinimą, draugystę, bendrystę, dėkingumą, empatiją bei dvikalbystės iššūkius.

Stovyklos metu vaikai dalyvavo molio dirbtuvėse, kurias vedė VKLIM filialo Bolonijoje „Saulė“ vadovė ir mokytoja, keramikė Sigita Dabulskytė. Čia gimė fantastiniai jūros gyvūnai ir augalai, įkvėpti Čiurlionio paveikslų, o fone nuolatos skambėjo jo muzika.

„Turėjom kolonėlę, tad per visą stovyklą klausėmės Čiurlionio muzikos. Lauke klausytis gamtos garsų, sukurtų per muzikos instrumentą, buvo labai įdomu“, – pasakojo menininkė.

Molio dirbtuvės | S. Dabulskytės nuotr.

Kūrybinių užsiėmimų netrūko visos stovyklos metu: padedant VKLIM Turino filialo „Pasakų namai“ vadovei ir mokytojai Vilmai vaikai sukūrė gobelenus lituanistinių mokyklų sąskrydžio „Draugystės tiltas“ metu vyksiančiam konkursui, o specialiai iš Lietuvos į stovyklą atvykusios Šiaulių „Santakos“ ugdymo centro socialinės pedagogės per kūrybinę veiklą „Žuvų festivalis“ dalyviams atskleidė antrąją stovyklos temą „Laimingo gyvenimo dėlionė“.

Specialistės iš Lietuvos taip pat vedė estafetes baseine, tad, šviečiant kaitriai Italijos saulei, dalyviai galėjo ne tik kurti, bet ir atsigaivinti.

Pasak vienos iš stovyklos organizatorių, VKLIM bendraįkūrėjos Aurelijos Orlovos, laimingo gyvenimo dėlionė padėjo suprasti, kad gyvenimas išties tampa laimingesnis, kai gebame būti tolerantiški ir kantresni, sąžiningi ir atsakingi, gyvename sveikai ir aktyviai, siekiame svajonių, esame atviri pasauliui, padedame bei siekiame svajonių.

„Šias pagrindines „dėlionės“ dalis tyrinėjome įvairių veiklų metu. Kiekvienas užsiėmimų vedėjas susipažino su žuvytės istorija ir pritaikė ją savo veikloje“, – patikslina A. Orlova.

Stovyklos metu išsiaiškintas įdomus sutapimas, kad Šiaulių „Santakos“ ugdymo centro įkūrėjas yra vienos iš bendruomenės narės senelis, paskatino pagalvoti apie tolesnį organizacijų bendradarbiavimą.

„Esame labai dėkingi, kad galėjome priimti Šiaulių „Santakos“ centro specialistus. Šis ugdymo centras yra kompleksinė ugdymo įstaiga, specializuotai dirbanti su vaikais, turinčiais sunkių ugdymo poreikių. Turėjome galimybę ne tik mokytis, bet ir pasikonsultuoti – tiek mokytojai, tiek ir tėveliai“, – pasakoja A. Orlova.

Šiaulių „Santakos“ ugdymo centro socialinių pedagogų kūrybinės veiklos | Organizatorių nuotr.

Teatro laboratorijoje - Čiurlionis mummyse

Teatro laboratorijoje kartu su Italijoje gyvenančia aktore ir režisiere Rūta

Papartyte vaikai taip pat pasinėrė į „Čiurlionio jūros“ pasaulį, kuriame turėjo galimybę kurti, improvizuoti, ieškoti savęs ir kitų bei atrasti Čiurlionį savyje.

„Rengiant veiklas teatro laboratorijai, rėmiausi paveikslais, jūra, žuvytėmis. Bet didžiausias mano uždavinys buvo atrasti Čiurlionį mumyse – per kūrybiškumą. Mes patys esame Čiurlioniai, mes patys esame kūrėjai. Norėjau atrasti kur mano, mūsų visų viduje yra Čiurlionis“, – dalinosi Rūta.

Rūta priduria, kad kūrybiniai užsiėmimai – tai puikus būdas pažinti ir suprasti save. Pasak jos, būnant ant scenos, vaikas tampa personažu, jis turi į save pažiūrėti iš šalies, o toks buvimas prieš žiūrovą, net ir žaidimo forma, turi didžiulį poveikį vaiko augimui. Tuomet vaikas tampa kūrėju, autoriumi, o tai gali būti didelė pagalba savęs supratimui.

Kūrybinės veiklos stovyklos metu| S. Dabulskytės nuotr.

Stovykla praturtina Italijos lietuvių bendruomenę

Gyvenimas tarp dviejų šalių – Lietuvos ir Italijos – vaikams ir jų šeimoms dažnai reiškia balansavimą tarp dviejų kalbų, dviejų kultūrų, dviejų tapatybių. Tačiau pasak E. Simonkevičiūtės-Di Meglio, Italijos lietuviai savo lietuviškos dalies neatsisako ir neatmeta. O šios stovyklos dėka labiau atsiveria lietuviškumo

identitetas. Po tokio savaitgalio vaikai nori labiau bendrauti, net tariausi susitikti Lietuvoje.

„Papuolus į tokį lietuvišką kontekstą, pakraunam tą lietuvišką bateriją. Vaikai pradeda svajoti apie atostogas Lietuvoje, susikuria gražios draugystės. Jie gali susitikti gyvai, atrasti kontaktą su mokytojais ir virtualios klasės draugais. Pasijaučia jų noras būti lietuviškam kontekste: per dainas, šokius, tradicijas“, – sako bendruomenės pirmininkė.

Pašnekovė džiaugiasi, kad stovykla praturtina Italijos lietuvių bendruomenę, padeda palaikyti ir stiprinti ryšį bei draugystę: „Stovykla *lipdo*. Ji dar labiau suartina, dar labiau sujungia. Per bendravimą, susitikimus gimsta idėjos kitokiems renginiams, naujos pažintys. Net yra vaikų, kurie susitinka tik vieną kartą metuose, o kai susitinka, atrodo, kad yra patys geriausi draugai. Labai gera matyti, kad yra tas ryšys tarp jų.“

Stovykloje paminėtas artėjantis VKLIM įkūrimo jubiliejus - 5 metai| S. Dabulskytės nuotr.

Stovykla atskleidė asmeninę galią

Stovykla Venecijoje tapo erdve savęs pažinimui ir kūrybos atradimui – tiek vaikams, tiek suaugusiems. Aktorė R. Papartytė pabrėžia, kad šiandien labiausiai trūksta nuoširdaus žmogiško ryšio, kuris itin svarbus ir reikalingas.

„Aš iš naujo pažinau jau pažįstamus žmones – visai kitaip, kitoje šviesoje. Labai praturtėjau, daug ko išmokau ir sužinojau. Per savo mokinius pamačiau ir savo galią, ką aš galiu, kaip mano kūrybiškumas vystosi. Mes atspindime vieni kitus ir šitos grupės kūrybiškai mane labai atspindėjo“, – prisiminė menininkė.

Lietuvos vėliava Venecijoje

Keramikos edukatorė S. Dabulskytė sako, kad šioje stovykloje jautėsi stiprus Lietuvos žmonių bendrystės jausmas. Su šiluma ji prisimena paskutinę dieną, kai visi jau buvo susidraugavę ir drauge išvyko į Veneciją.

„Buvo toks ypatingas momentas. Ant asmenukų lazdos užrišau Lietuvos vėliavą ir iškėliau tarsi pokštą, lyg gidė būčiau. Bet tokia stiprybė apėmė, kai matai grupę žmonių, kurie yra kartu su tavimi. Kuriems tu neturi aiškinti apie mūsų istoriją. Ir tu neši tą Lietuvos vėliavą Venecijoje. Tai buvo kažkas stebuklingo“, – ypatingą momentą prisimena pašnekovė.

Italijos lietuviai Venecijoje | S. Dabulskytės nuotr.

Tradicija, kuri auga su žmonėmis

E. Simonkevičiūtė-Di Meglio svarsto, kad svarbu ir reikalinga organizuoti stovyklas ne tik vaikams, bet ir suaugusiems Italijoje. Pašnekovė šią stovyklą vadina puikia proga turiningai ir smagiai praleisti savaitgalį kartu su kitomis šeimomis, gyvenančiomis toje pačioje dvikalbėje aplinkoje. Ji džiaugiasi stipriu Italijos lietuvių bendruomenės įsitraukimu.

„Yra labai daug stovyklų Lietuvoje, į kurias siunčiam vaikus iš Italijos. Bet ne visos šeimos turi galimybę važiuoti į Lietuvą. Rengiant stovyklą Italijoje gali dalyvauti daugiau žmonių. Šiomet daugiausia susirinko šeimų, kurios lankėsi ir pernai, tačiau atvyko ir naujų, net iš kitų regionų, kurie sužinojo apie stovyklą iš draugų ar pažįstamų“, – pasakoja pašnekovė.

Romos lietuvė prisimena, kad pirmaisiais metais nebuvo tikra, ar šeimos susiburs į tokio tipo stovyklą, tačiau šiomet ją organizuoti buvo lengviau, dėl jau pažįstamos vietos ir bendruomenės įsitraukimo. Ji sako supratusi, kad tokia stovykla yra labai reikalinga, o matoma nauda ir reikšmė Italijos lietuvių šeimoms skatina tęsti šią tradiciją tol, kol bus jėgų, noro ir poreikio.

Lituanistinė šeimų stovykla Italijoje – tai daugiau nei savaitgalio renginys. Tai auganti tradicija, kuri ne tik saugo, bet ir kuria lietuvišką tapatybę svetur. Tapatybę, kuri alsuoja kūryba, kalba, žvilgsniu į save ir vienas į kitą. Ir, žinoma – Čiurlionio jūra, kurioje susilieja kalba, kultūra ir mūsų vidinis pasaulis.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.